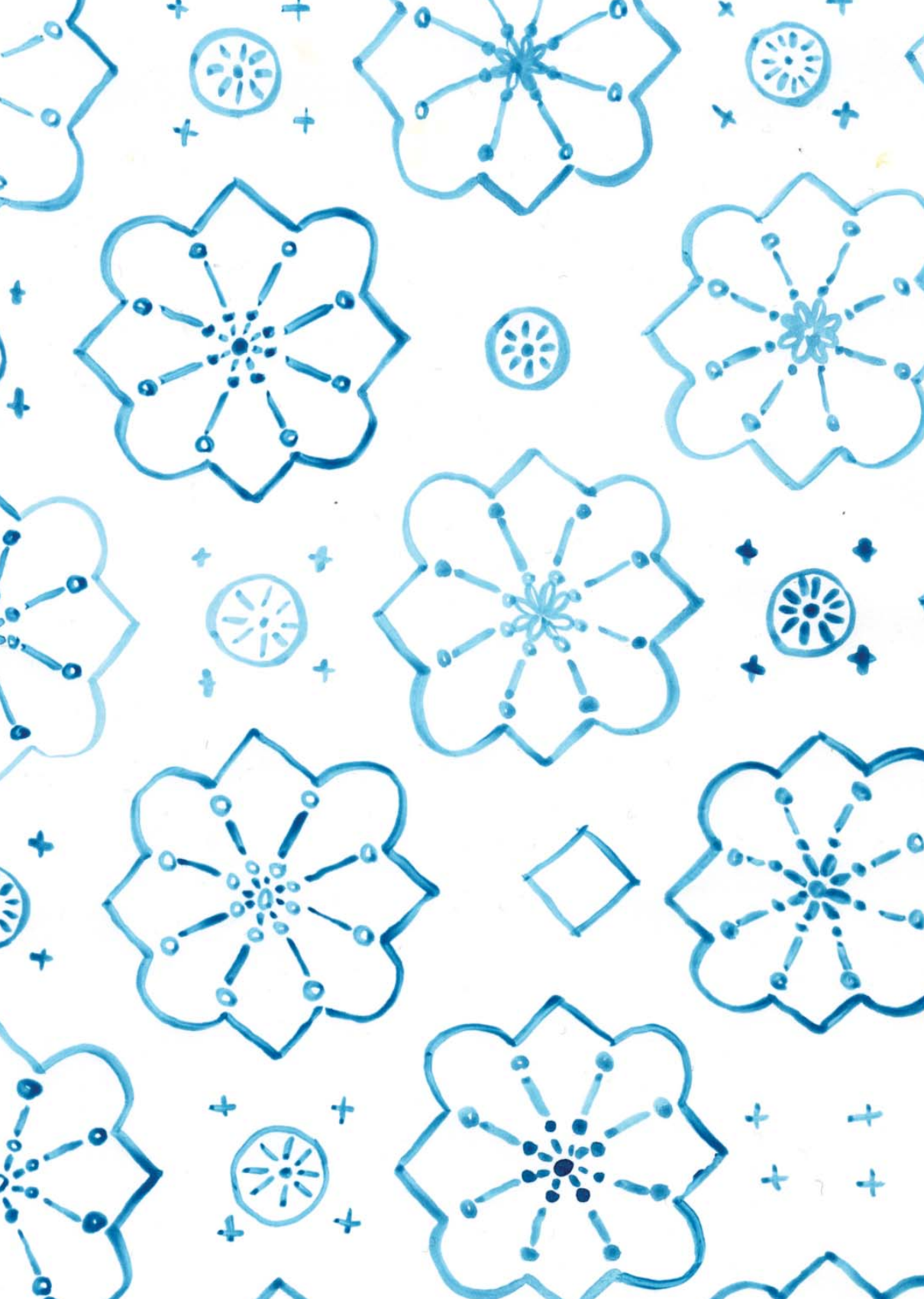

MINA OG

LØVEN

tekst:

ELIN B. R. TØMTE

illustrasjon & design:

INGA H. SÆTRE

MINA OG LØVEN

Kjære leser!

I denne boken kan du lese en kort historie om Mina. Moren til Mina er politiker, og en dag får Mina være med på Stortinget der moren jobber. Der treffer Mina en løve som viser henne rundt, og hun lærer masse om Stortinget og demokratiet.

Jeg håper du synes boken er spennende, og at du får lyst til å lære mer om hvordan landet vårt styres.

Vennlig hilsen
Olemic Thommessen

Olemic Thommessen
Stortingspresident

Mina kjenner et lite sug i magen nesten før hun åpner øynene. Hun har gledet seg så lenge til denne dagen!

17. mai er annerledes enn alle andre dager. En stor bursdag der alle er invitert, tenker Mina, mens hun drar opp strømpebuksa. Klærne la de frem i går. Mina tar den nystrøkne kjolen på. Den er rød med hvite prikker. Hun svinger rundt på gulvet, så kjolen folder seg ut som en paraply.

Mamma er også fin, hun har bunad på seg.
Etter frokosten reiser de sammen til byen for å se på barnetoget.
De finner en plass like ved Stortinget.
– Her ser vi godt, sier mamma og trekker Mina enda nærmere.
Jublende skolebarn og fine musikanter fyller hele Karl Johan.

På fortauet trenger folk på fra alle kanter.
Alle vil stå foran så de kan se.
Noen roper hurra og vinker til Mina og mamma.
Mina løfter flagget sitt og vinker tilbake.
Neste år skal hun også gå i toget!

– I dag feirer vi Grunnloven, sier mamma. – Og vet du, Grunnloven ligger inne i Stortinget.
Mammaen til Mina er politiker og arbeider i Stortinget.
– Hva er Grunnloven? spør Mina.
Mamma tenker seg litt om.
– Grunnloven er liksom hovedloven for hele Norge.
– Går det an å se Grunnloven? spør Mina.
– Ja, det gjør det, men nå skal vi jo i selskap, svarer mamma.

Men før de går til trikken, ser Mina på den ene steinløven som ligger foran Stortinget. Mina smiler mot løven og skal til å gå da løven plutselig blunker til henne! Mina skvetter til. En steinløve som blunker? Til henne?

Mina grøsser, så rart er det. Mamma la visst ikke merke til det; hun har begynt å gå mot trikken.

Mina snubler nesten når hun løper etter mamma.

Når Mina har lagt seg den kvelden, forteller hun mamma om løven. Hun vil så fryktelig gjerne tilbake.
– Jenta mi, steinløver kan vel ikke blunke! sier mamma og pakker dynen godt rundt Mina.

Men før mamma slukker lampen, lover hun at Mina skal få være med til Stortinget neste dag.

Om natten begynner det å regne. Mina tenker på løven,
som ligger våt og kald i regnet.

Når Mina våkner, er mamma stresset.

– Hvor har jeg lagt det? sier hun til seg selv.

Hun har lett i kommoden, i skuffen og på bordet. Nå ser hun til og med i kjøleskapet.

– Hva leter du etter? spør Mina.

– Skattekortet, sukker mamma. – Jeg har fått nytt skattekort og skal levere det i dag.

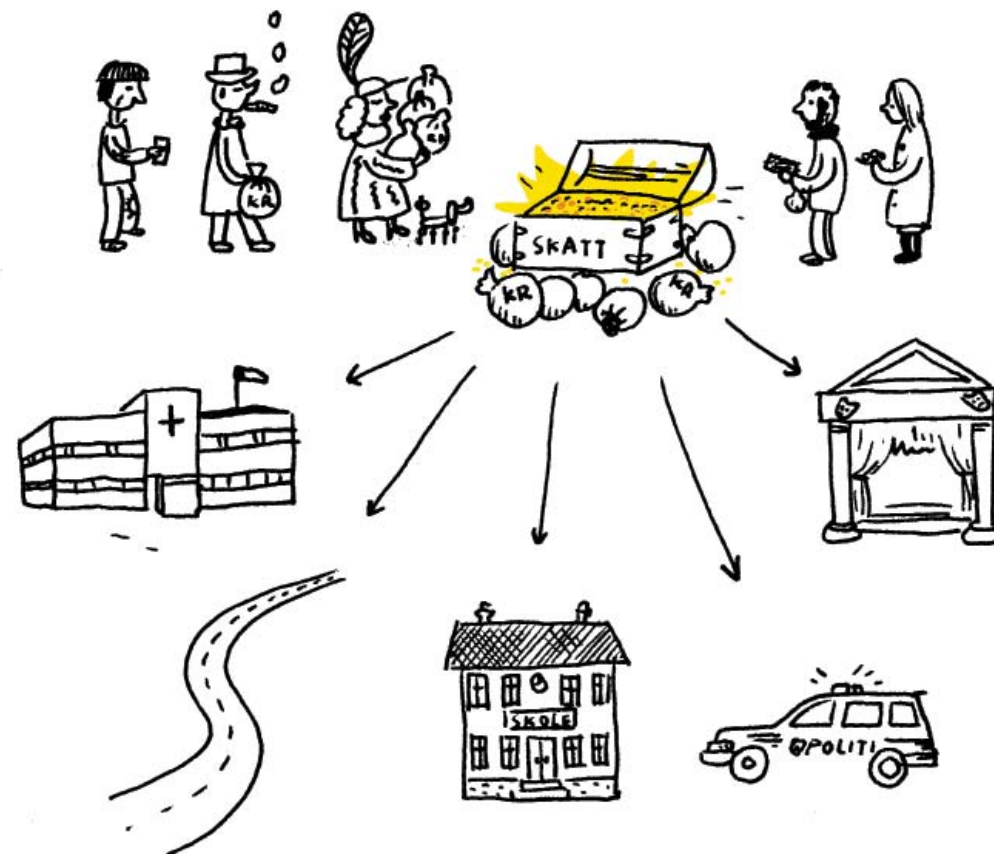
Mina vil gjerne hjelpe og begynner også å lete.

– Tenk, et skattekart! Kan det være en skatt på Stortinget?

Mina ser for seg en kiste med penger, gull og edelstener.

Endelig finner mamma skattekortet.

– Det hadde jammen gjemt seg godt, sier hun.

Mina synes ikke det ligner på noe skattekart.

– Hva er et skattekort da? spør Mina litt skuffet.

– De som har et arbeid, får lønn for det de gjør, sier mamma.

– Alle må betale noe av lønnen i skatt. Og skattekortet forteller hvor mye vi skal betale. Når alle betaler skatten sin, blir det en ganske stor sekk med penger.

– Er det den sekken som er skattekisten, liksom? spør Mina.

– Jo, på en måte kan vi si at alle skattepengene er som en skattekasse, smiler mamma. – Og det er en skattekasse som alle får glede av, for pengene brukes til skoler, sykehus, eldresentre, politi og mye annet.

Mina husker da bestefar lå på sykehuset. Da sa han til mamma at han var glad for at han hadde betalt skatten sin. Nå forstår Mina bedre hva bestefar mente den gangen.

Mamma og Mina tar trikken til byen. Det regner fortsatt. Folk haster av sted under paraplyene sine. Mamma venter i porten. Mina titter ut av den gule regnhetten og ser spent på løven.

– Så våt du er, fryser du ikke?

Mina står på tå, men løven ser bare ut i luften. Sover den, tro? Uten å tenke seg om brøler Mina et kjempebrøl.

Løven rister på hodet og blunker med øynene. Mina kjenner at hjertet begynner å banke fortere. Så bøyer løven hodet og ser på henne.

– Var det du som brølte? spør den og ser interessert på henne. Mina nikker, men får ikke frem et ord.

– Et så flott brøl har jeg visst ikke hørt siden jeg selv ble hugget ut av steinblokken.

Løven ser seg om og strekker forsiktig på labbene.

Så kommer den langsomt ned fra sokkelen.

Mina svetter i hendene og klarer nesten ikke å stå stille. Nå er løven nede på bakken. Den svinger på halen og ser på henne.

– Gå til mammaen din, du. Vi kan møtes inne i Stortinget om en stund, så kan vi gå en liten runde sammen. Jeg må bruke den hemmelige døren min, sier løven og forsvinner rundt hjørnet.

Mina løper etter mamma, og sammen går de inn i Stortinget og opp på mammas kontor.

GRR RAUUV!

Mamma har mye å gjøre. Hun må forberede seg til noe hun skal si inne i stortingssalen, og etterpå skal hun i flere møter.

– Kan jeg se meg litt omkring? spør Mina.

– Mm, svarer mamma, mens hun går for å hente seg noen aviser og en kaffekopp.

Mina skynder seg ut av kontoret.

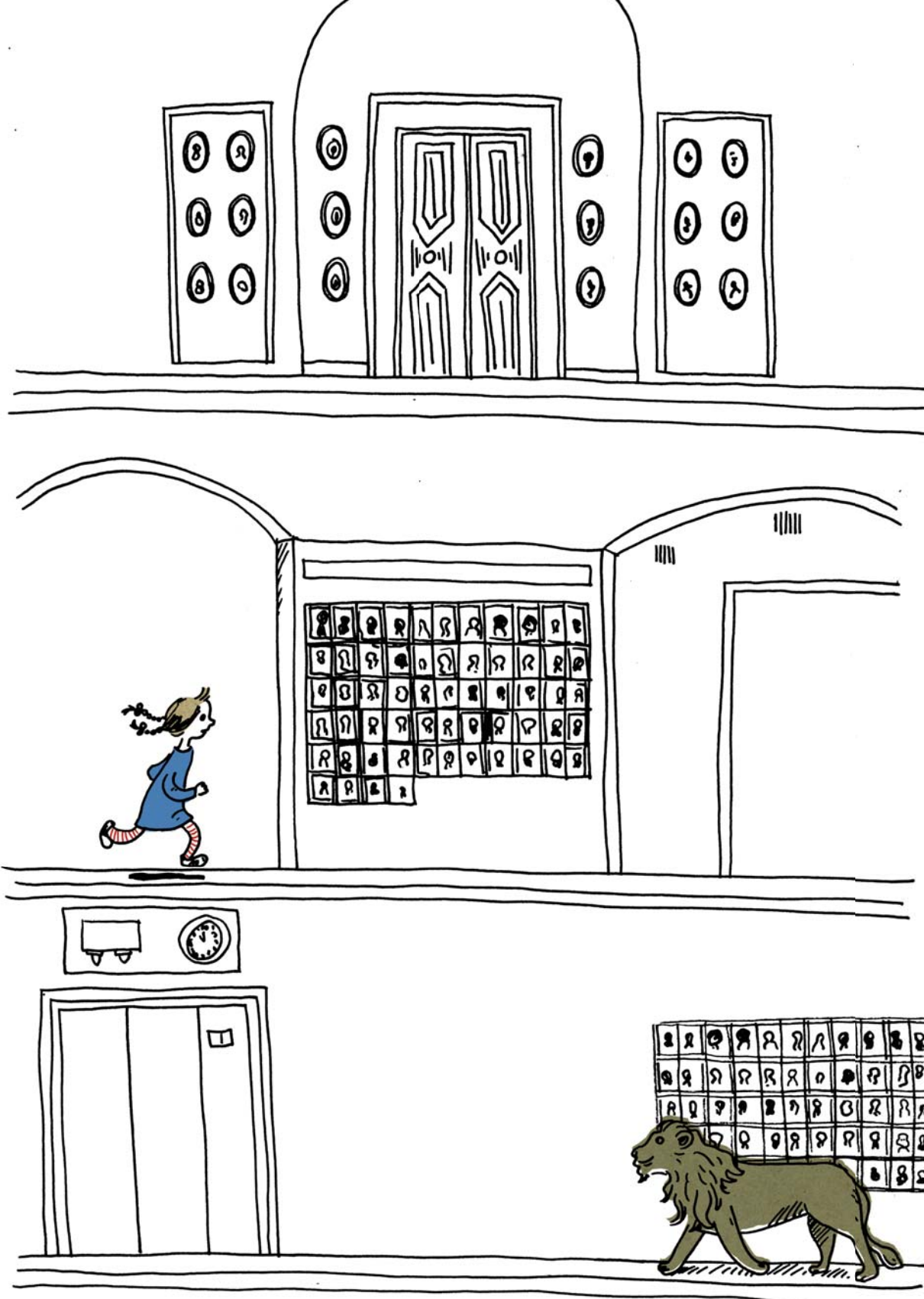
I den lange korridoren henger det bilder av politikere som har arbeidet i Stortinget før i tiden. Mina har ikke tid til å se på dem. Hun må finne trappen.

Like ved heisen ser hun løven som venter på henne.

Den er jammen stor, tenker Mina og nøler litt. Men hun er mer nysgjerrig enn redd, og følger etter når løven begynner å gå opp den brede trappen.

– Bor du her? spør Mina.

– Bor og bor, jeg passer på Stortinget, sier løven.

Midtveis i trappen stanser den foran en dør.

– Her er det noe du må se, sier den.

De kommer inn i et rom med vegger av murstein og med mange bilder. I et slags glasskap ligger en bok.

– Dette er en kopi av Grunnloven vår.

Den ble skrevet for omtrent 200 år siden.

Det er denne hele Norge feirer hver 17. mai.

Grunnloven er nok det viktigste jeg har å passe på, sier løven tankefullt.

Mina synes det er litt rart å feire en bok, men så husker hun at mamma har sagt at Grunnloven er hovedloven for Norge. Sjefen over alle andre lover, liksom. Ikke rart at løven ser stolt ut!

– Da vi fikk en egen grunnlov i Norge, begynte demokratiet.

– Hva er demokrati? spør Mina.

Løven kremter og forteller: – Det er at hele folket skal være med å bestemme. Men alle kan ikke bestemme på en gang. Derfor velger vi noen til å styre for oss. De 169 politikerne her på Stortinget kommer fra hele landet. Det er de som avgjør de viktige sakene.

– Hører jeg til folket da, herr Løve? spør Mina.

– Klart du gjør! Men du må være 18 år før du kan være med å velge.

– Og de bestemmer over den store pengesekken, sier Mina. Løven ser opp: – Jasså, du har hørt om den! Hvert år prøver politikerne å bli enige om hvordan pengene skal deles og brukes. Ofte kan de være ganske uenige. Da prøver de å diskutere seg fram til gode forslag som mange kan være enige om. De løsningene som de fleste synes er OK, blir bestemt. Slik virker demokratiet.

Mina har jo hørt mamma snakke om dette før, men forstår ikke helt.

– Hvordan hadde det vært, da, hvis det ikke var demokrati? spør hun.

– Da hadde vi ikke fritt kunnet velge lederne våre. Uten demokrati er det bare noen få som bestemmer, og det er urettferdig!

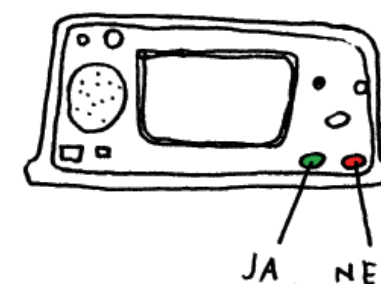

Mina og løven fortsetter opp trappen og kommer inn i et stort rom som heter vandrehallen. Akkurat da ringer det i en klokke og mange politikere kommer med raske skritt og skynder seg videre inn i selveste stortingsalen. Mina og løven følger etter.

Det er en vakker sal i rødt og gull, med en kjempestor lysekroner i taket.

– Her i stortingsalen har de 169 politikerne sine faste plasser, sier løven lavt. – Her sier de hva de mener, og etterpå stemmer de over sakene som de har diskutert.

Når de stemmer, trykker de på en stemmeknapp på plassen sin. Grønn knapp betyr ja. Rød knapp betyr nei. Den fargen som flest trykker på, avgjør hva som blir bestemt.

RIKSVÅPENET I
GAMLE DAGER

På en vegg henger det et bilde av en gullløve med krone på hodet og en øks i labbene. Løven og Mina beundrer bildet.

- Løven på Riksvåpenet er en nær slektning av meg, sier løven stolt.
- Men hvorfor akkurat en løve? Vi bor jo i Norge! sier Mina.
- Løver betyr styrke og frihet. Vi er sterke og skal beskytte, sier løven og rister på løvemanken.

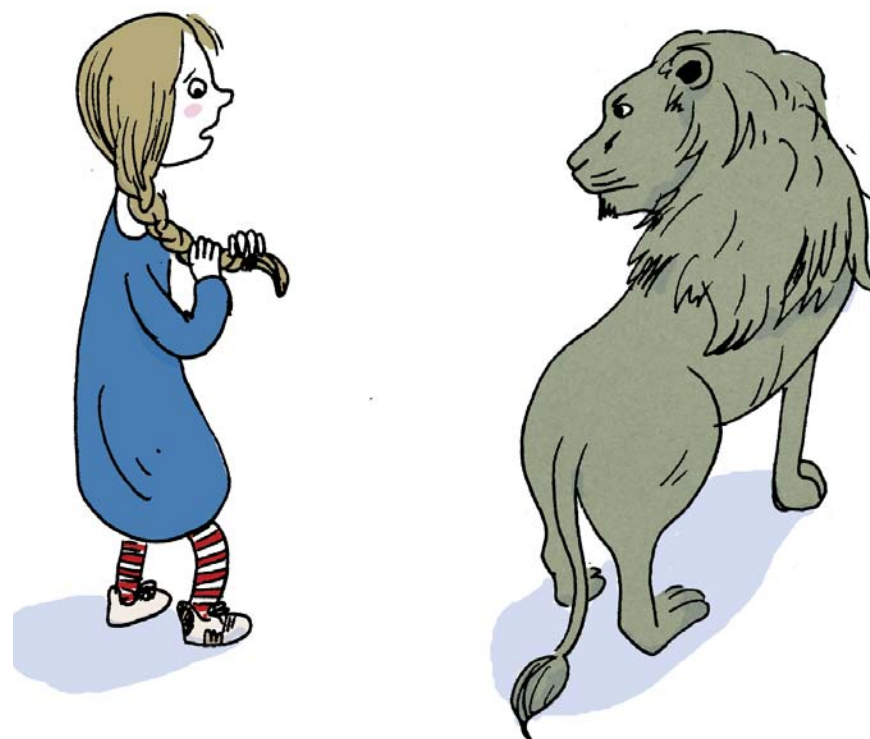
Mina tenker seg om. Hun er enig i at løven er stor og sterk.

- Men du er jo bare gråstein! detter det ut av henne.
- Gråstein du liksom, brummer løven.

Han svinger med halen så Mina nesten går over ende. Så marsjerer han ut, med hodet høyt i været. Mina må løpe etter.

- Gråstein! snøfter løven igjen. Jeg er laget av granitt! Jeg er en av de første skulpturene i Oslo by. Jeg ligger ute i all slags vær! I over hundre år har jeg passet på Stortinget og Grunnloven. Dag og natt. Og i hundre nye år skal jeg passe på.
- Unnskyld, herr Løve, sier Mina og drar løven forsiktig i halen.
- Det er jammen bra at du er av granitt! fortsetter hun.

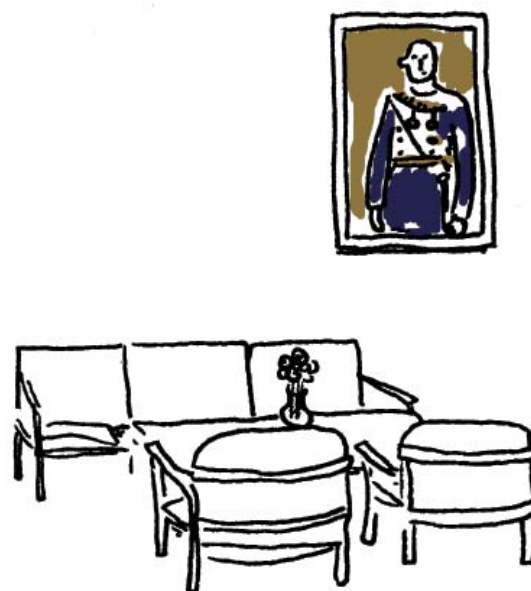
Da rister løven på manken sin og ser mer fornøyd ut.

Sammen rusler de to vennene nedover trappen.
– Takk for følget, sier løven. Det var fint å få vise deg noen av de skattene jeg beskytter.
– Det er bra at du passer på Stortinget og Grunnloven, sier Mina.
– Ja, noen ting er verd å passe på, svarer løven.
Mina gir løven en klem og takker for omvisningen.

Så løper hun tilbake til mammas kontor.

Mamma synes Mina ble lenge borte.

– Du kan ikke gå alene rundt i huset her, sier mamma.

– Jeg gikk jo ikke helt alene, da, svarer Mina med et lurt blick.
Mamma fortsetter arbeidet foran pc'n sin.

– Du mamma? Går det an å si at demokratiet er en skatt? spør
Mina etter en stund.

– Ja, det kan man trygt si, svarer mamma, litt forbauset
og imponert.

Da tenker Mina at hun har funnet skattekisten likevel.
Og blitt venn med den som passer på skatten.

Stortingets administrasjon
Informasjonsseksjonen
Trykk: Stortingets hustrykkeri 2012
ISBN 978-82-8196-0 60-2
www.stortinget.no

